

Presentació

Catalunya deu ser un país d'intrèpids, si tenim en compte els episodis que ha viscut al llarg de la seva història. La rauxa no ens és aliena, com tampoc ens ho és el seny, les dues actituds vitals que, segons diuen, ens caracteritzen. Una estrofa del nostre himne nacional remarca que *com fem caure espigues d'or, quan convé seguem cadenes* i això significa que, per als catalans, el valor essencial del treball no està renyit amb la defensa de les llibertats.

Deu segles enrere, Catalunya fou precursora de les denominades Assemblees de Pau i Treva de Déu, embrió de les Corts Catalanes. Pau Casals no va desaprofitar l'oportunitat de remarcar aquest fet el 1971, a les Nacions Unides, amb motiu de la presentació de l'himne compost per ell mateix: *Deixeu-me que us digui una cosa... jo sóc català. Catalunya és avui una regió d'Espanya però, què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món. Jo us explicaré el per què. Catalunya va tenir el primer Parlament, molt abans que Anglaterra. Catalunya va tenir les primeres Nacions Unides. En el segle XI totes les autoritats de Catalunya es van reunir en una ciutat de França —aleshores Catalunya— per parlar de la pau, en el segle XI. Pau en el món i contra, contra, contra la guerra, la inhumanitat de les guerres... això és Catalunya.*

Aquell mateix país que havia instituït períodes de pau i mètodes per facilitar els acords, sovint s'ha vist forçat a plantar cara, fins al punt culminant de l'heroica resistència de 1714. D'aleshores ençà, Catalunya, reduïda a la submissió més absoluta, no ha deixat de lluitar contra les imposicions arbitràries i la injustícia social i Barcelona, per motius demogràfics, econòmics i polítics, n'ha estat

Presentació

capdavantera. El desig de llibertat ha mogut la ciutadania barcelonina a prendre el protagonisme innombrables vegades, cada cop que el país s'ha vist amenaçat, agredit o assetjat per poderosos enemics. És l'actitud vital de la Barcelona republicana, obrera, burgesa, antimilitarista, catalanista o anarquista, diversa en definitiva, permanentment enfrontada a la visió uniformista d'un poder central incapaç de dialogar i respectar les diferències.

Barcelona, 300 anys de lluita (1714-2014) és un llibre que ens parla de les grans mobilitzacions que han tingut la ciutat com a escenari i la societat civil com a protagonista. Ens ofereix una panoràmica d'aquesta ciutat indòmita, que arribaria a ser coneguda arreu del món per la *Rosa de foc* — terme llibertari, poètic i revolucionari alhora —, com actualment ho és per l'irrefrenable desig democràtic de la seva ciutadania, homes i dones de múltiples orígens i cultures, que expressen les seves inquietuds i els seus anhels de manera pacífica però decidida. Aquesta és una de les grans virtuts d'aquest país, immers en un moment apassionant, davant d'una oportunitat històrica, amb la voluntat de reeixir conjuntament, com un sol poble, sense tenir en compte d'on venim, sinó cap a on volem anar i què volem ser.

La llibertat no té fronteres. La llibertat és poder exercir tots els drets responsablement i regir-se com a país, amb la voluntat de viure i convidaure junts i en harmonia amb tots els altres pobles del món. Així entenem la llibertat els catalans.

Volem ser i serem. Tenim un país que es mou i ho fa perquè no es resigna, perquè vol un futur digne i perquè no està disposat a doblegar-se davant d'aquells que fan i desfan a conveniència d'uns interessos inconfessables.

El futur ens espera.

Oriol Junqueras